

NOVELLA NÉGY FELVONÁSBAN

TOLNAI OTTÓ

ELSŐ FELVONÁS

Egész nap kereste a dunsztpárgás gurigát. Rajtam is követelte. Hol a guriga? Jött így, idegesen utánam. Hol a guriga? Még a fürdőszobát is rám nyitotta. Alig tudtam felkapni a bugyit. Itt, kidörzsölte valami a combomat. Hol a guriga? Amikor azt mondtam neki, hogy ott húzzák (egy kis szünetet tartottam) a nótáját a VENUS-nál, ellökött. Húzzák a nótáját — kinek? A gurigának, tata, a gurigának. Aztán megtalálta. Furcsán megörült neki. Levágott egy rövidke darabot a zsebkésével. Éppen kilestem a konyhából én is, mit vacakol, nem csinál, tán megint sárkányt. Levágott belőle, és copfba kötötte vele a haját. Juj! most kötöd copfba, amikor már nincs mit, kérdeztem. Most, mondta. Még sosem láttam ilyesmit: úgy csinált, mintha tükörbe nézne. Nem is úgy, inkább mintha eleve látná magát a falon, a dohánytapétán. És valami különös új vonások rajzolódtak az arcára. Nézd, még most is rajta vannak. Félek, most már rajta is maradnak. Aztán kiment az udvarra. A teraszlépcsőről megint lerúgott egy kerámialapot. Olyan őrlődően ügyesen csinálja! Ha nem ragasztjuk vissza ezt a néhányat, mindet le fogja rugdosni. A korhadt tuskót kerülgette. Most, pont most, ismételte, sziszegte szinte. Később bent kopácsol a kamrában. Nem tudom, mit csinálhatott. Azt hiszem, megszögezte a csizmáját. A csizmáját? Igen, a sarkát. Szólni kellene a rendőrségnek. Ugyan már! Azért, mert varkocsba fogta a haját? Mindenesetre egyikőtök állandóan figyelje, és majd ebéd után megbeszéljük, mitévők legyünk. Istenem, mindig rettegtem, hogy egyszer majd nekünk is muszáj lesz közzétenni az újságban, hogy felelősséget nem vállalunk. Mit csinál? Megint a korhadt tuskó körül matat. Most, pont most. Jöjjön ide, innen jobban látja. Tele van

hangyával az a tuskó. Én nem vagyok hajlandó egy ágyba feküdni vele. Lemegyek a kiskonyhába. Miért nem megy le ő a kiskonyhába? A férje copfba kötötte a haját?, kérdi majd a szomszédasszony. Megyek, beteszem a tésztát. Végre vargabéles! Nincs is haja, meg zsíros is, meg ősz is már egészen, és most fogja copfba! Most, pont most. Mit csinál állandóan a csizmájával? Mindenbe belerúg. Kővel futballoznak. Negyvenévesen! Kővel futballozik, és copfba fogja a haját, nem mondom, kislányom. Anya, hagyjon békén. Kérd meg, merjen esővizet. Ne, ne ingereljétek feleslegesen. Nézd meg, mi van a köpenye zsebében. Ő zörög? Ő. Mivel a fenével? A tv sztíropor dobozát döfködi azzal a rozsdás villával. Mik ezek, röpcédulák?! *Kérjük Önöket arra, hogyha bárhol — akár lakhelyükön, akár közterületen . . . Nem értem. Mi ez? Az én házamban! Várjon már no. . . élő patkányt látnak, vagy jelenlétének nyomait észlelik (pl. rágásnyomok ajtófélfán, könyvön, burgonyán, almán, felfúrások kertben vagy pincében, csatornák mellett, ürüléknyomok), észlelésüket azonnal jelentse . . .* Juj! De hát gyerekek, lehet, hogy éppen ezért fogta össze. Miért? Lehet, hogy végre elhelyezkedett. Munkába állt? Hol? Hát a patkányirtásban. A patkányirtásban? Ugyan már, miért kellene akkor copfba fognia a haját szegénykémnek? A méreg miatt talán. Lehet, hogy csak osztogatja ezeket a cédulákat. Vigyázatok, fiaim: semmiféle cédulákat ne osztogassatok! Külön-külön még toalettpapírost se. Hányan lebuktak ilyesmiért a háború alatt, meg később is. De ezen szépen írja: *Tisztelt lakók!* Nyolcas sorokba vannak fektetve. Kik vannak nyolcas sorokba fektetve? A patkányok. Hol a szemüvegem? Add ide a gyufát. Mind el kell égetni. Azonnal. Még felgyújtjátok a házat! Dobja el! Hová a fenébe? Az akváriumba. Mit dobtatok az akváriumba? A patkányok . . . Patkányokat?! Nyolcas sorokban . . . A röpcédulájukat. Kiknek a röpcéduláit? A patkányokét. Gyorsan cseréld le a vizét. Vigyázatok már no! Hová tűnt? Fenn van a galambpadlason. Most, pont most. A szomszéd utcában lakik egy rendőr. Mióta? Még az ősszel költözött ide. Ha előbb jött volna, tán nem szúrják agyon azt a fiút. Elmenjek, szóljak neki? Csak nézd meg, less be, otthon van-e. Vigyázatok, nehogy meglássa, hogy kutáskodtok a zsebében. Istenem, minden belerohadt! Nézze, mama, a pénze is megpenészedett. Ilyet se láttam még, hogy valakinek megpenészedjen a pénz a zsebében! Hívjam ebédelni? Hagyjátok, majd előjön, ha megéhezik. Mindig mondtam. Mit? Hogy nem kellett volna nyolcéves korá-

ban beadni lovagolni. Mászik le! Hívjam? Ne. Megint döfködi, cincogtatja a sztiropor dobozt. Az apjának hány éves korában hullott el a haja? A börtön után közvetlen, 49-ben. Szétsapta. Mit? A tuskót. Egye a fene, arra már úgysem ülhett volna senki. Meg most már úgysem fogunk kerti ünnepeket rendezni. Miért? A copf miatt? Ki kell várnunk, hogy teljesen elhulljon a haja. Ni, egy fénykép! Kit mutat? Senkit. Hogyhogy? Teljesen összegyűrődött, semmit sem lehet kivenni. Mintha ez a gyerek vízbe esett volna. Biztos belelökte valaki szegényt. Most, pont most. Hagyjátok azt a köpenyt. Együnk. Nekem nincs étvágyam. Nekem sincs. Ez meg itt a körtefalapocska! Miféle körtefalapocska, az isten szerelmére?! Egy öreg asztalos esztergályozta neki. Azt hiszem, eredetileg kulcs-tartó akart lenni. Olyan kabala. Bedugjam a mosógépbe? Nézd, egy kínai érme. Ez az, amelyik a nyakában volt. Azt mondta, az az egész kínai ügy butaság volt, a seggfej nyugati értelmiség masz-laga. És letépte a nyakáról. Nincs mosópor. Ki látta a kötőfütem? Mit ír itt, a hátulján? Brahm-kép? Prém? Rém, te süsü. Rémkép? Mostanában hallottam, hogy errefelé is van olyan otthon. Miféle otthon? Hát olyan ispotály... ahová beviszik, bezárják... Ez a terasztető már nem fogja elbírní a havat. A kertkapu is kidől lassan. Ő meg copfba fogja a haját! Mégis átnézek a rendőrhöz. Különben sem árt, ha összeismerkedünk vele. Vigyél rózsát. Kinek? A rendőrnek küldesz rózsát?! A háziasszonyának. Van neki elég, befojtja a lugas. Van, de csak vad. És mind vörös. Vigyél neki egy csokor sárgát. Még sosem láttam közelről kényszerzubbonyt. Mi is készíthetnénk, csak meg kellene szerezni a szabásmintáját. Mit csinál? Bámulja a teknősbékát. Nemsokára beássa magát az avar alá. Érdekes, mindig ott a labdarózsabokor körül ássa be magát. Ilyentájt mindig visszaér oda. Júniusban még ott tanyázott a kamra mögött, a régi szemétdomb helyén. Én most már tényleg eszek. Majd tedd vissza a bélest a sütőbe. Ha legalább nem azzal a dunsztpárgával kötötte volna meg. Ugyan már, tán szalaggal, nagy fehér masnival kellett volna összefognia? Nem húztátok fel az órát? Hadd pihenjen egy kicsit. Ne csoszogj már ide-oda, no! Nem látom. Két vaníliarúd a tied. Most, pont most. Te meg meddig szotyogsz még azzal a pipával?! Annyi nyál van benne, hogy már nyugodtan nevezheted vízipipának. Visszatette? Mit? A gurigát. Hová? A helyére. Ott láttam a sezlón alatt. Berúgta alá. Levágott belőle egy darabot, és berúgta a sezlón alá. Megvételre keresnek sérült olajfestményeket. Nekünk nincs. Mi? Sérült olajfestményünk.

Sérült nincs, hábár . . . De könnyen fel lehetne őket sérteni. Olyan az érintése, mint a rinocéroszé. Ugyan, tata, már legalább egy évtizede ismételteti, hogy a szekrény oldalának olyan az érintése, akár az orrszarvú páncéljának. Valahogy túl közel került a kályhához, és fölhólyagzott. Beszaladt, és fölhasította a szuronyával. Ki? Az orosz katona. Mit a fenét hasított föl? A paravánt. Eredeti kínai paraván volt. És az évek folyamán különben is közelebb került a kályha. Azt az ajtót befalaztuk. A tükör 49-ben, amikor az após kiszabadult, átkerült ide. Valamikor ott pincelejárat volt. Aztán ti ablakot vágtatok. Ahogy hazajöttetek Hollandiából, mindenhová ablakot vágtatok. Egész divatot csináltatok, a barátaitok is mind ablakokat vágtak. Közelebb került a kályha. És fölhólyagzott. Próbáld csak meg. Ugye?! Akár a rinocérosz páncélja: olyan szaruszemölcsös. Hagyjátok, az volt a legnagyobb hőstette, hogy egyszer gyerekkorában, a berlini ZOO-ban, megsimogatta a rinocérosz farát. Ki látta a fogpiszkálómat? Beleszúrta a fikusz földjébe. Ez aztán már tényleg túrhetetlen! Minden egyes fogpiszkálómat beleszúr a fikusz földjébe! Tán azt hiszed, egyszer majd kizöldülnek? Kizöldülnek a véres fogpiszkálók! Apám leült a padra, az újságokat bújta: azokban a napokban tört ki az első világháború. Én meg szépen benyúltam a korlát alatt, és megsimogattam a rinocérosz fenékpáncélját. Délután ne felejtsetek el kenyeret hozni. Meg sót is. Azt suttoják, hogy só sem lesz majd. Kicsit rendbe hoznánk a kiskonyhát. Ezekben a divatlapokban nem lehetne találni olyan szabásmintát? Mit csinál, tata?! Az ég szerelmére! De szépen mondtad, kislányom: az ég szerelmére . . . A pipapucolóval szurkálja az olajképet! Csak ne kiabáljatok, mert még kihallatszik az udvarra és beront azzal a villával. Szurkálja az olajképet. Hadd szurkálja. Ezzel a szörnyű futónövénnyel mind tönkretették a lugast. Befojtotta a szőlőt is. Mégis több kecskecsöcsű lesz az idén. Ki húzta fel ilyen feliben a redőnyt? Már megint megijedtem, hályog nőtt a szememre. Istenem, én hülye, neki ajándékoztam a SOENNECKEN-tollamat! Milyen furcsán füttyül ma. Halljátok? Van kölese? Az este szórtam neki muhart. Ideje lenne már kitakarítani a kalickáját. Töröld meg a tükrét. A tükrét? Igen, és meglátod, ismét tisztán fog füttyülni. Azt mondja, a szülészetben a patkányok megtámadták az újszülötteket: az egyiknek az ujját, a másiknak meg az orrát rágták le. Most, éppen most. Pedig amikor először jött hozzánk, hintaszéket ígért nekem. Van. Azt hiszem valahol a padláson van egy sátorlap. Abból szokták

szabni. Alig különbözik egy normális zubbonytól. Valami kidörzsölte a combomat. Hol a szabóolló? Te meg már mit akarsz szabni? Ki akarom vágni ezt a hirdetést. Melyiket? Ezt a falradírozóét. Most, pont most. Valakinek majd utána kell mennie a városba is. Lehet, hogy már különben is figyelik, követik. Akkor legalább nem bír ártani. Kinek? Se magának, se másnak. Most, pont most. Északon már esik. Le kellene fogni. Most, pont most. És levágni neki. Egy nyisszantásra. Ezzel az erővel már meg is skalpolhatnátok. Nemsokára bőgni kezdenek a ködkürtök. Lökд errébb a papucsom. Most, pont most. Aztán meg jönnek a bólogató jégtörők. Mikor megyünk már ki a temetőbe? Most, pont most.

MÁSODIK FELVONÁS

Zavarnak?! Vigyázz! Rúgd félre a lábtörlőt, bezárom az ajtót. Gyere, segíts, idetoljuk a komódot is. Toljad! Hagyd a szőnyegget, nem baj. Lökд el a széket. Vigyázz! Jaj, a térdem! Még egy kicsit. Még. Na. Milyen piszkos a helye. Svábbogar! Zavart valaki? Mit akarnak már megint veled? Vigyázz, kiesik a fiók! Kapkodhatjuk aztán előlük a gyöngyöket — a disznók elől! Fáj? Ül le. Igyál egy kortyot — ez még a te vodkád. Majd kilesek. Nem látok senkit. Az ott a díszeper árnyéka. Nyikorog. A borbély már egy hete meghalt. Nem tudtad? Ugye, ő nyírt meg utoljára? Húsz éve? Egyszer félrehúzott, és azt mondotta, halála előtt még szeretne megnyírni téged. Persze, mondtam neki. Azok közé a borbélyok közé tartozott szegény, aki magát is szerette cicomázni. Igen, rák. Biliárdoznak. Ezt az öreglányt ismerem. Sétáltatja a macskáját a szatyorban. Sziámi, de valami mind letúrta a szőrét. Dől le nyugodtan. Ott a hamutálca. Nem az. A piros. Eléred? Így. Várj, lehúszom a csizmádat. Jó, ha nem akarod, akkor nem. Hú, hol a fenében vesztetted el a csizmád sarkát? Ilyen lábbelivel tényleg nem lehet messzire jutni. Lefeszítsem a másikat is? Volt nekem valahol egy hasonló sarkú cipőm. Igaz, fehér. Te jártál itt kedд éjszaka? A te homlokod nyoma az ott az üvegen? Gondoltam, hogy a tied. A te homlokod olyan zsíros, verejtékes mindig. Lelőktem az olajat — szerencsére a tulaj megint Portugáliában van: egy krokodilbőrt ígért nekem... mit gondolsz, mit kellene csináltatni belőle? A szem — kinek a szeme? Az én szemem? Ja, elmaszatolódott a festék: jógáztam. Lemosom azonnal. Jó. Behúszom a füg-

gönyt. Éjjeliőr. Most indul. Istenem, csurom verejték vagy. A szomszédgyereké. Durran. Ne. Vigyázz, nagyot durran. A múltkor felrobbant az egész patron, és mind összeégette a tenyerét. Itt a törülköző. Sehogyan sem sikerül megállapítanom, hogyan ugrik ki a helyéből ez a törülközőtartó, nem értem a szerkezetét. Még az előttem itt lakó fiú szerelte fel. Szerette az ilyesmit — de már semmi sem működik a szerkenyvtűi közül. Tudod, az a fiú, akinek a fekete mélytengeri öltözéke ide volt akasztva a falra, és te azt hitted: magát szögezte föl. Tulajdonképpen te helyeztél el itt, ebben a mandzárszobában; te mesélted, hogy az a filozófus, azt hiszem, az a dán, manzárd-Napóleonnak vagy valami hasonlóknak nevezte magát. Te helyeztél el itt — és aztán hónapokig felém sem néztél... Később is csak valami anyagokat raktározta nálam... Ismét szereztem egy szép nagy narancsszínű törülközőt... Amikor fiatalok voltatok, mesélted, a barátoddal mindig egy nagy táskára narancsot cipeltetek magatokkal, és ha letelepedtetek valahol, körétek öntöttétek... Vessük le a trikót is. Milyen sovány vagy. De nekem éppen így, ilyen homorúan, szálkaszerűen tetszel. Vigyázz, kiégeted a plédet. Egy Krisztusképet néztem, és valaki azt mondotta mögöttem, hogy ilyen soványan könnyű volt neki átsétálni a vízen. Fordulj meg. De azért felteszek egy tasakos levest. Tudom, szereted ezeket a leveseket — csak ezeket szereted. Át kellene térned madáreledelre. Várj, kilesek. Nem, nem látok senkit. A díszeper árnyéka. A régi kút feje... olyan, akár egy óriáskígyó feje... Jól ment neki a biliárd, ma nem szakította fel a posztót. Előbb felcsípteti a nadrágját. Ma alig ivott. Mondtam, hogy lebontják ezt a szép szecessziós épületet? Már jön is visszafelé. Valami mind letúrta a macskája szőrét, csak a farka végén maradt egy kis pamacs, akár egy oroszláznak. Gyere, beleülsz a kádba: majd szépen kienged a görcsöd. Ki persze. Teljesen rád nőtt. Így, jól van, így nadrágostul is beleülhetsz. Nem, csak én is meg akartam fürdeni veled. Meg. Olyan régen fürödtünk már együtt. Emlékszel, amikor felültetted ide a kád szélére és azt mondtad, tegyem szét a lábamat amennyire csak tudom, mert te bebújsz, akár egy csalatkozott magzat, máris visszabújsz... Menynyire szégyelltem először... Vigyázz, a könyököd. Majd aztán kimosom a nadrágodat. Itt a szappan, a te babaszappanod. Mindenestre ide teszem. Hogy csúszik. Így hagyom. Felteszek valamit a korongra. Hm. Hová tart ez a svábbogár — el kell téríteni, mert még a matracom alá húzódik. Hallod? Most? Ez a te Mahlered.

Kicsit már pattog. De te, ugye, szereted a hibás lemezeket? Meg van még az a noteszed, amelyikbe a lemezhibákat regisztráltad? A múltkor a kezembe került egyik noteszed. Ittfelejtetted, aztán meg nekem adtad. Ott van a szekréterben. Emlékszel, az az *azúr notesz*, ahogy te nevezted? Azzal kezdted, hogy AMA NESCI RI . . . Maradj itt néhány napig. Ellopom nagyapa puskáját, és nyugodtak leszünk. Nem engedek senkit a közeledbe. Húzd összebb a lábadat. A csecsemők szeme? Miféle csecsemőké? Nem, a tus nem jó. Tudod, hogy nálam a tus egyszer sem volt jó ez alatt a három év alatt, pedig újat is vettem már. Ne te. Majd én. Meg a patkányoké . . . ahogy először összenéznek . . . ahogy beleharapnak a rózsaszínbe . . . Juj! Ne! Ott a szivacs. Vigyázz, forró. Engedd el magadat egészen. Nem, nem nyúlok a copfodhoz. Nem, egy istenért sem. Nem, a copfodhoz nem. Nem, no, ha mondom. Ja, igen, olvastam, hogy a szülészetben a patkányok . . . De én nem azért kapartattam ki. Még belefulladász nekem. Állj fel. Majd én ledörzsöllek. Jobb, ugye, egy kicsit. Becsavarlak a plédbe. Próbáld. Az én kedvemért. Próbáld meg mozgatni a nyelvemet. Nyújtsd ki. Ha nem beszélek, félek. Támaszkodj rám nyugodtan. Igen, te hoztad. Emlékszel, amikor még gyűjtötted a homokbabákat — tipologizáltad őket, azt mondtad, szebbek a csicsókánál . . . Amúgy. Tetszik ez a blúzom? Én festettem. Édesanyámé volt. Levágtam az ujját. Juj, borzalmas ez a tapéta! Csak azért nem szaggattam le már az egészet, mert az a lefittyedt rész ott tégedet egyszer egy narancsszín szárfültre emlékeztetett. Felálltál, tenyeredbe fogtad, és beszéltél, beszéltél . . . belebeszéltél — azt mondtad, bele mindenbe . . . Borzalmas, belelóg a levesbe! Szárfülleves! Haha! Azt mondják, gáz sem lesz. Kész. Kész a leves! Gyere. Így, arra a székre, amaz inog. Így. Vedd ki a kezedet a tányérból! Vedd ki, no! Ráöntöm! Te, ne játssz, nagyon forró. Jó, csészében fogod kapni. Még hozzá ebben a csempe fülűben. Tegyük ide a kispárnát. Jó. Te csak igyad. Nincs lent senki. Nincs. Üres a tér. Ilyenkor szeretem legjobban. Olyan, akár egy francia filmben: tüllszerű minden. Azt a nyugdíjas bácsit is ismerem: a múltkor betörték hozzá. Felgyújtották a lakást, és a füstben megfulladt a nagy fehér papagája. Egyszer én is voltam odaát nála. Nem, nem feküdtem le vele. Nem. A kék algákról mesélt ijesztő lelkesedéssel. A papagáj még mindig csak azt recsegte, hogy MARGARÉTA-TETARKABÉKA — MARGARÉTATETARKABÉKA! Kérdően néztem, mire ő azt mondotta, a megboldogult feleségem. A dísz-

eper. A kút. Valamikor én is szerettem volna egy sziámi macskát. Amikor idehurcolkodtam, megkérdeztem a nénit, lesznek-e kis-macskák, de üvöltözni kezdett, hogy mit képelek én... Aztán nemsokára valami letúrta a szőrét... csak azok a nagy smaragd szemei maradtak... Hozok még egy plédet. Nagyon megrémítet-tél. Én is olyan Brahm-képet vághattam, ahogy beestél az ajtón... Tud rólnk a famíliád? Vasárnap, a Halpiacon, úgy éreztem, utá-nam fordult a nagynénéd. Bazedovos, ugye? Felgyorsítottam a lép-teimet, és majdnem elejtettem a görögdinnyét. Különös, abban a pillanatban azt gondoltam, bár csak az elsőáldozási ruha lenne raj-tam. Meg azt, hogy a görögdinnye tulajdonképpen a fejem, az én fejem. Vad... A szekréterem is tele van vele. Ilyenkör magától nyílik, omlik le tüskés házuk: olyasvalami, akár a rózsa féslése, csak visszafogottabb. Isteni lószínük van, nem véletlenül hívják éppen lógesztenyének. De holnapra, meglásd, megöregszenek. Ami-kor először fürödtünk... Aztán egyszer csak minden meglódult, nőni kezdett, akár a halott körme. Zurbarán... Kölcsön. Argan könyve Džamonjáról 1300 dinár! Megpróbálom ellopni. Dugd ide a lábad. Levághatom a körmeidet? Mi, hányod kell? Jó. Hunyd csak be szépen. Majd felolvasok neked valamit. A múltkor is mennyire megöriültl annak a GORBE GRIZ-nek. Valami hasonlót keresek. Várj. Eloltom a nagyvillanyt. Itt van, erre gondoltam. Hallgasd csak: HOMÁLYOS, AMORF NEBULÁK, KÖDÖK... És tudod, hol volt az öreg pénze? Majd én megtörölöm, te csak fújjad. Fújjad, no! Jócskán meghültél. Egy szobor, egy mázsás márványszobor alatt. Hogy tudták elmozdítani? Nagyon fáj? Csak átülök ide. Nem, maradhatsz. Jó. Hol bujkáltál? Ne gyújts rá megint. Hányni fogsz. Emlékszel, az a stoni kereszt, ott a sópárolók felett, mennyire cimabeus volt? Akárha moszatos lenne a motyód, békanyálas. Még egyszer lecsérélem róla a vizet. Várj. A száz szé-lét is. Szóval, Becon megfordította Cimabue crucifixét, igen, de hát ezt — a kopernikuszi? fordulatot — már Zurbarán megcsinál-ta. Igaz, ő nem akasztott disznót erre az abszolút armatúrára. Lá-tod, már én is elkezdtem verejtékezni. Egy kicsit még fog ez a blúz. Mi?! Hányni? Nem bírsz hányni? Mi történik tulajdonképpen velünk?! Csinálok neked még valamit. Könyvet akar írni a meg-festetlen képekről. Noldenak is dogja volt, mint neked. Hallod? Dogja. Van még három. Héjában főtt, jó lesz? Semmit, csak egy csópp sót. EGYÜTTAL TÁJÉKOZTATJUK ÖNÖKET, HOGY EZ A SZOLGÁLTATÁS AZ EGÉRFERTŐZÖTTTSÉG FELSZÁ-

MOLÁSÁRA NEM TERJED KI. Még csak az hiányozna! Ha nem lennének egereim, porszívót kellene tartanom, morzsakefét. Most, pont most. Mi az?! Ha nem lennének egereim, kivel beszélgetnék, amikor nem vagy itt?! Mi?! Mi az?! Vigyázz! Úgy látom, valami kocsi... Most. Most. Szoktak ide jönni a raktárba. Szoktak... Istenem! Ezek érted jönnek! Igen! De hát meztelen vagy! Vizes a nadrágod... még ki se terítettem... Most, pont most. Van itt egy tréningruha... Most. Most. Bújj... Ne, amoda! Ne! Most. Most. Hordággal jönnek. Kutya is van velük. Kutya — minek kutya?! Most. Ha tudnám a molotovkoktél receptjét... Itt a papucsom legalább. Ne, annak nincs sarka! Mássz át itt a padlásra... ki a tetőre... Csókolj meg! Muszáj! Mi történt veled?! Kik ezek tulajdonképpen?! Összetörnek mindent. Húzd fel, no! Muszáj! Rálökte a szekreterre! Most. Most. Mit, most? Mit? Most, pont most. Ne! Azt hiszik igazi és agyonlőnek! Ne! Most. Szervusz... Bár ezt az egy szem krumplit... Ne! Nem látja, hogy hány? Ne, ne bántsák! Meztelen... Szegény. Megkereslek... Most. Most. Most. Most. Most. Ne! Miért rugdossa?! Miért húzzák rá?! Állat! Állat! Jaj! Ne! Ne a copfját! A copfját ne... csak a copfját ne... Most. Most. Most. Most. Nem! Nem lehet! Nem! Ilyen bután! Istenem, ilyen bután?! Ilyen bután... játékpisztolyal... kényszerzubbonyban... Nem! Nem! Nem!

(Folytatása következik)